

Дзвоник



№ 215



Журнал для українських дітей Румунії

Місячник Союзу Українців Румунії. 17 рік видання, березень, 2025 рік



Dzvonuk (Clopotel)

№ 215, 2025 р.

*Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.*

ISSN 2501-2630

ISSN-L 2501-2630

Над *Дзвоником* працювали:

Головний редактор: Людмила Дорош

Редактор: Ольга Сенишин

Редколегія: Міхаєла Гербіл,

Михайло Михайлюк, Михайло Трайста

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1

тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;

телефони/факси: 021-222-07-37

Adresa redakției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1

București, România.

Електронна адреса редакції:

clopotel@uur.ro

Друкарня:

«RCR Print»,

Бухарест, Румунія

Дзвоник пропонує:

- * казки й оповідання
- * вірші, загадки
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * вироби своїми руками
- * дидактичну сторінку
- * переклади румунських класиків
- * сторінку народознавства
- * рубрику «Славетні українці»
- * рубрику «Вивчаємо англійську»

Дзвоник завжди радо прислухається до
ваших пропозицій і друкуватиме
надіслані вами спроби!

*Увага! За достовірність надрукованих
матеріалів відповідають їх автори!*

Борис ОЛІЙНИК

Пісня про матір

Посіяла людям
літа свої, літечка житом,
Прибрала планету,
послала стежкам споришу,
Навчила дітей,
як на світі по совісті жити,
Зітхнула полегко –
і тихо пішла за межу.
– Куди ж це ви, мамо?! –
сполохано кинулись діти,
– Куди ви, бабусю? –
онуки біжать до воріт.
– Та я недалечко...
де сонце лягає спочити.
Пора мені, діти...
А ви вже без мене ростіть.
– Та як же без вас ми?..
Та що ви намислили, мамо?
– А хто нас, бабусю,
у сон поведе по казках?
– А я вам лишаю
всі райдуги із журавлями,
І срібло на травах,
і золото на колосках.
– Не треба нам райдуг,
не треба нам срібла і злота,
Аби тільки ви
нас чекали завжди край воріт.
Та ми ж переробим
усю вашу вічну роботу, –
Лишайтесь, матусю.
Навіки лишайтесь. Не йдіть.
Вона посміхнулась,
красива і сива, як доля,
Махнула рукою –
злетіли увись рушники.
«Лишайтесь щасливі», –
і стала замисленим полем
На цілу планету,
на всі покоління й віки.



Ніна МУДРИК-МРИЦ

Іван ФРАНКО

Мамин день

Як стрибнуло сонечко
Вранці у віконечко,
Стрепенулось: «Ах!»
Задивилось в Галочку,
Прибрану мов кралечку
З квітами в руках.
Ой куди ж це Галочка,
Дівчинка мов лялечка,
Рано так спішить?
Оченята світяться,
Пахне квітів китиця,
Кіска мерехтить!
Глянула в віконечко,
Привітала сонечко –
Пальцем у шибку: брень!
– Йду вітати ненечку:
Квітів несу жменечку,
Нині ж Мамин День!

Наталя КАРПЕНКО

Весна іде!

Весна іде! Хлопчиськом вітер скаче,
Косматі сні витрушує з гілля.
Весна іде! В калюжі лютий плаче,
На повні груди дихає земля.

Весна іде! Сміється небо синє,
Весна іде! Курличуть журавлі.
Руденький промінь сіє ластовиння
На носики великі і малі.

Надійшла весна

Надійшла весна прекрасна,
многоцвітна, тепла, ясна,
наче дівчина в вінку.
Зацвіли луки, діброви,
повно гомону, розмови
і пісень в чагарнику.

Олена ПЧІЛКА

Весняні квіти

Весна чарівниця,
Неначе цариця,
Наказ свій послала,
Щоб краса вставала.
І проліски, і травка,
Й зелена муравка,
І кульбаба рясна,
Й фіалочка ясна –
Всі квіти весняні,
Веселі, кохані,
З-під листя виходять,
Голівки підводять
Од сну зимового
До сонця ясного!

Ті квіти дрібненькі,
Мов дітки маленькі,
Розбіглись у гаю.
Я їх позбираю
В пучечок докупки –
Для мами-голубки!



Аделя ГРИГОРУК

Бджілка Жужа

Маленька Жужа раптом прокинулася, бо хтось наполегливо стукав у віконце вулика, де вона жила. Протерши очі маленькими кулачками, Жужа прислухалася, чи бува, їй не вчувається.

Але ні! Стук ще раз повторився, а потім – знову.

Жужа підійшла до віконця, відслонила фіранку – і аж зажмурилася від несподіванки.

Просто перед нею на золотій ниточці гойдався знайомий Сонячний Зайчик. Він сміявся на весь рот і кликав надвір.

Але ж там була зима! Жужа добре пам'ятала крижаний холод, який змусив усю їх сім'ю надовго залетіти до вулика. Правда, що було далі, вона не може згадати, бо заснула, як і всі її сестрички.

Вулик і тепер ще спав, лише Жужа й пробудилася.

– Виходь! Бачиш, як сонечко ясно світить! – не вгамувався Зайчик. – Не бійся, тут тепло-тепло!

Жужа наважилася відхилити двері й висунула голівку надвір. Снігу не було. І справді дихало теплом.

– Вилітай, Жужо! – квапив Зайчик. – Диви, як хороше навкруги!

Бджілка переступила поріг, махнула крильцями і піднялася в повітря. Радість охопила її, і вона голосно задзижчала.

Навколо неї кружляв Сонячний Зайчик – руденький, кирпатий, з веснянками на всьому личку, але дуже-дуже милий. Він подав Жужі свою гарячу лапку, і вони вдвох полетіли до найближчої Акації.

– Добридень, тітонько Акаціє! – привіталася бджілка. – Чи не почастуєте медком?

– Ні, люба, – відповіла Акація. – Я ще й листячко не випустила. А цвіту пізно – аж у червні. Тоді й прилітай.

– Гайда у сад, – запропонував Сонячний Зайчик. – Там уже щось мало б цвісти.

Сад був іще голий. Яблуні та груші стояли без листя. Але на вишнях бруньки вже бубнявіли.

– Вишенько, Вишенько! – підлетіла бджілка до деревця. – Чи не знайдеться в тебе хоча б однієї квіточки, щоб покуштувати медку? Я так зголодніла за зиму!..

– Прилітай через тиждень, – запросила Вишенька. – А сьогодні, сама бачиш, я ще не цвіту.

Тим часом Сонячний Зайчик і собі почав шукати розквітле дерево.

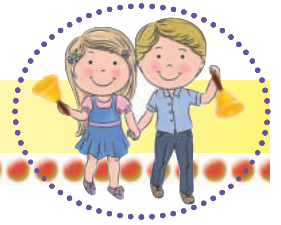
Він майнув до білявої хатинки, під якою вигрівалася проти сонця стара Абрикоса.

Бджілка подалася за ним.

Абрикоса привітно затріпотіла гіллям, густо вкритим ще затуленими квіточками.



Малюнок Антона Григорука



Бджілка зазирнула в один, другий пуп'янок і розчаровано відлетіла.

– Завтра, мила, завтра. Усі мої квіточки зранку розпустяться, запахнуть – тоді й чекаю на гостину, – лагідно загомоніла Абрикоса.

Жужі стало дуже прикро, адже вона сподівалася скуштувати хоч краплину солодкого соку. І ось тобі, маєш... В неї від голоду паморочилася голова, а засмучений Сонячний Зайчик не знав, чим їй зарадити.

– Панночко бджілко! Панночко бджілко! – почулося звідкись знизу. – Ласкаво прошу до мене!

Сонячний Зайчик підхопив Жужу і – майже непритомну – опустил її на землю.

Від густого аромату бджілка прийшла до тями і побачила жовту Кульбабу, яка тягнулася їй назустріч. Від неї йшов такий знайомий запах меду, що Жужа стрепенулася і з насолодою занурилася в жовтогарячу чашечку.



Малюнок Антона Григорука

Сонячний Зайчик полегшено зітхнув і присів на краєчок квітки.

Наласувавшись досхочу, Жужа заквапилася додому. Сонячний Зайчик провів її аж до вулика.

А вранці Жужа розбудила всю свою сім'ю, бо вже зацвітали абрикоси і можна було летіти по солодкий-солодкий мед.

Ольга МІРОН

Весняні місяці

Лютий тікає, зима відступає,
Березень вітер весняний пускає.
Тане сніжок, пробігають струмки.
Перші підсніжники – сонця квітки.

Сонце всміхається з неба привітно,
День стає довшим, яскраво і світло.
Пташки повертають з далеких країв
І співають радісно серед гаїв.

Квітень чарівний приносить тепло,
Всюди розквітло, усе ожило!
Грають веселкою краплі дощу,
Річка дзюркоче пісню свою.

Бруньки на деревах – то справжнє диво,
Верби схиляють гілки мовчазливо.
Бджоли дзижчать у повітрі легкому,
Гомін луною розносить всю втому.

Травень розсипав духмянії квіти,
Ліс зацвітає, радіють всі діти.
Сонце гаряче, дзвенять ручаї,
Веснонька кличе нас в теплі гаї.

Сади запашні, соловейко співає,
Весна молода ніжно світ обіймає.
Трави зелені вкривають поля.
Радіє від сонця вся наша земля!

Веснонько мила, красуне ясна,
Щедро ти всім принесла чудеса!
В кожному серці лишай доброту,
Світлу надію й квітучу весну!





Анна ОВЧАРУК,

11 років

Повелителі усього живого

Розділ 18

Війна проти Зрадницької зграї

(Продовження)

Раптом Синій здригнулася:

– Вони наступають! Я йду зустрічати їх! Махну хвостом два рази – різко нападайте. Махну три рази – підкрадайтеся. Якщо я й потім махну хвостом разів два – теж нападайте. Повірте, буде краще зробити так, – сказала Синій і побігла до виходу з палацу.

А там була армія неймовірних розмірів, в якій всі виглядали досить таки сильно.

«Зграя Вогняного, поспішіть...» – подумала вовчиця.

– Ви тільки подивіться, хто вийшов до нас! Це ж Синій! – із лав вовчої армії вийшов Темний. Він вишкірився. – Що, хочеш до нас повернутися, тому що розумієш, які у вас мізерні шанси на перемогу? А я не думаю, що так піде... – не доказав альфа ворожій армії.

– Я не хочу бути серед тих, хто звик нападати всією зграєю на одного, навіть на найслабшого. Я ще покажу вам перевагу!

– Ну, раз ти так думаєш... – Темний знову не договорив, тому що Синій махнула два рази хвостом і дракони пішли в напад.

«Війна чи битва... не знаю, як назвати... проти Зрадницької зграї почалася. Мож-

ливо, це і є та битва, про яку говорить пророцтво?»

З ними напала й Синій. Раптом вона зрозуміла, що давно не їла.

– А-а-у-у-у! – вона збила з ніг десяткох ворогів одним махом.

«Я можу ослабити їх і підсилити себе, якщо доберуся до їхнього табору. Але з іншого боку, це їх тільки більше розізлить. Я буду битися, а не шукати їжу!» – і через те, що забула поїсти, вона зі ще більшою люттю стала розкидати

ворогів, ледь поранивши їх. Раптом вона на когось наштотхнула. «О ні, це бета. Невже моя битва проти бети буде на початку протистояння, а не в кінці!?»

Не довго думаючи, вовчиця швидко зманеврувала, ухилившись від задавлення, і залізла на спину ворогу. Швидко зрозумівши, що зараз ікла будуть направлені в її бік, Синій миттєво притиснула бету до землі і подумала: «Добивати чи ні?...» Але якийсь дракон зробив вибір за неї: скори-

ставшись ідеальною позицією бети, в яку її поставила Синій, він добив вовчицю.

–А-а-у-у-у! – протягне виття Вогняного пронизало всіх: і ворогів, і драконів.

Нарешті могутня зграя прибула до поля битви. За Вогняним прилетіли й птахи. Сильна і швидка армія Єлизавети вступила в бій. Шанси були тепер рівні. Треба тільки покладатися на витривалість, розум та силу.





– Буль-буль-буль, – лава почала прокидатися.

«О ні, гора! Де Воїндобра?» – подумала Синій і побачила ластівку, Єлизавету та Срібліно, які зібралися разом трохи ближче до гори. Вовчиця побігла до них. «Тільки вони можуть врятувати цей світ від масштабного землетрусу. Я, звичайно, можу сховатися в іншому світі, але ж цей буде знищено, якщо землетрус все-таки відбудеться!»

– Трійця, яка має врятувати цей світ! Послухайте мене уважно! На вас вся надія! Ви – єдині, кому під силу все вберегти! Знаю, всім хочеться знати як, – вовчиця промовила якесь заклинання і з нізвідки з'явилася книга. – Треба хором прочитати заклинання з цієї книги. Це єдиний спосіб! Покладіть книгу на камінь, освітлений місяцем. Станьте навколо каменю відповідно до своїх символів. Візьміться за лапи і крила та прочитайте це заклинання, тоді наш світ буде врятовано.

– Це точно спрацює? І звідки ти це знаєш? – спитав Воїндобра.

– Я знаю, і це все, що вам варто знати, – відповіла Синій настільки переконливо, що трійця почала робити все, як було сказано. Вони знайшли камінь, поклали книгу, але символів було не 3, а 5!

– Синій! Ти де? – вигукнула Єлизавета до вовчиці, що вже прямувала назад на поле бою.

Та обернулася.

– Повернися! Тут є і твій символ, і символ Нічноїзорі. Ти теж серед тих, завдяки кому цей світ може бути врятованим. А тепер давайте станемо всі навколо каменю за символами і прочитаємо заклинання...

(Далі буде)

Олександр ОЛЕСЬ

А вже красне сонечко

А вже красне сонечко
Припекло, припекло,
Ясно щире золотом
Розлило, розлило.

На вулиці струмені
Воркотять, воркотять,
Журавлі курликають
Та летять, та летять.

Засиніли проліски
У ліску, у ліску.
Швидко буде земля
Вся в вінку, вся в вінку.

Ой сонечко-батьку,
Догоди, догоди!
А ти, земле-матінко,
Уроди, уроди!

Олена ПЧІЛКА

До діточок

Годі, діточки, вам спати!
Час давно вже вам вставати!

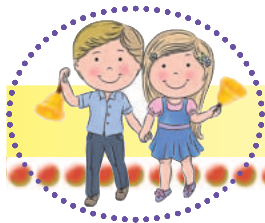
Гляньте: сонечко сміється,
В небі жайворонок в'ється,

В'ється, радісно співає, –
Він весну вам сповіщає!

А весна та чарівниця
Щиро вам несе гостинця;

Пташка, рибка, звір на волі,
Божа пчілка, квітка в полі, –

Всі весною оживають,
Весну красну прославляють.



Всеволод НЕСТАЙКО

Пригоди Журавлика

(Продовження)

З Валерою стосунки мої зіпсувалися. Він весь час нацьковував мене на дітей, хотів, щоб я їх страхав, а я не хотів їх страхати. Я хотів з ними гратися. Лащився до них. І скоро з усіма дітьми у дворі подружився. Всі перестали мене боятися.

Валеру це дуже дратувало.

І якось він сказав батькам:

– Завтра приїжджа тітка. Хай забирає свого дурного кунделя в село. Він мені набрид.

Батьки не заперечували.

Особливо мама. Вона понад усе любила чистоту в кімнатах і не могла дивитися, як я ходжу своїми лапачами по її лискучому паркету.

У нас лишалася одна ніч. Треба було щось робити.

Квартира була на першому поверсі. Вікна розчинені навстіж – жарко.

Коли всі поснули, схопив я у зуби клітку з чижином, через вікно – і навтіки.

Біг, біг, аж поки сили вистачило. З кліткою у зубах довго не побігаєш.

Почало світати, а я ще з міста не вибіг.

Що робити?

Вдень бігти не можна. Побачать люди – одберуть клітку, подумують, що вкрав.

Знайшов я оцей забутий напіврозвалений будиночок, затягнув сюди клітку через пролом у стіні, вирішив перечекати до ночі.

Вранці побіг по харчі, щоб чирик мій не охляв. Прибігаю, бачу – рудий котяра-хуліган катає клітку по всій кімнаті – чирик усередині вже ледь крильцями тріпоче.

Розгнівався я, пужнув котяру так, що він

ледве ноги виніс. Думав, що вже й носа не поткне сюди. А він, бач, не кається...

Оце й всі мої пригоди.

А тепер ти розкажи, як тут опинився.

РОЗДІЛ X

Чик Чирикчинський дає пораду. Шпак Шпаченко.

Добре знати іноземні мови.

«Хау ду ю ду, мадам Какаду!»

Звільнення. «Няв-няв!» Ще

одне незаплановане звільнення. Прощай, Кисве!

Коли журавлик закінчив розповідати про свої пригоди, він сказав:

– А тепер давайте думати, що далі робити. Бігти з кліткою в зубах – то не вихід. Рано чи пізно люди побачать і таки одберуть. Треба якось клітку відчинити. Я б спробував відімкнути замок дзьобом. Я колись таке робив, але дуже маленький замочок – не вийде. Знаєте що – почекаємо до ранку, а вранці я пораджуся з горобчиком Чиком Чирикчинським. Він дуже меткий, цей горобчик. Він щось обов'язково придумає.

– Ну що ж – давайте! – погодився Грай.

І Ціві-Тівік теж, звичайно, погодився. А що йому було робити.

До пізньої ночі гомоніли друзі. А потім поснули.

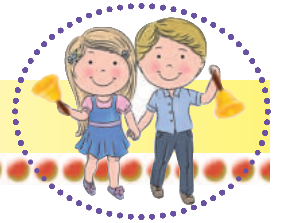
Вранці журавлик одразу ж полетів на дах до Чика Чирикчинського. Розказав йому все і попросив поради.

– Треба спершу подивитися, що і як, – поважно сказав Чик Чирикчинський.

Полетіли вони в будиночок. Журавлик познайомив Чика Чирикчинського з Граєм і з Ціві-Тівіком.

(Далі буде).





●●● Славетні українці ●●●

Іван Сірко

З Ольгою Сенишин

Цей військовий і політичний діяч, надзвичайно талановитий воїн, легендарний кошовий отаман Запорозької Січі є однією з найбільш легендарних і улюблених історичних постатей козацької епохи. Він ходив походами на Османську імперію та Крим, боровив рідну землю від будь-яких зазіхань, брав участь у численних битвах на воді та на суші, лускав неприступні фортеці, як насіння. Життя Івана Сірка оповите переказами, історичними думами і піснями, що виникали вже за життя отамана і збереглися дотепер. Одна з найяскравіших – ані куля, ні шабля не брали цього козака-характерника. Дослідники кажуть, що ці розповіді не підтверджено фактами. Та це не применшує значення особистості Сірка в українській історії та ще раз підкреслює його популярність і вплив на тогочасне козацтво і простий люд.



разів. Це є своєрідним рекордом в історії Запорозької Січі, а також вражаючим фактом, який говорить про величезний авторитет Сірка серед своїх побратимів та їхню до нього довіру. Далеко не кожен отаман може похвалитися таким успіхом. Виділяється Сірко і своєю сильною антипольською та антимосковською позицією, обстоюванням насамперед автономних інтересів Запорожжя. Це було зумовлено непростими відносинами з сусідськими державами у той час. Адже Іван Сірко був козацьким отаманом, коли

Україну роздирали міжусобні пристрасті, посилені втручанням сусідів – Польщі, Московії, Туреччини і підвладного їй Криму.

Існує легенда, що як воєначальник Сірко не програв жодної битви. Це майже правда, оскільки реально як військовий лідер він здобув понад 60 розгромних перемог. Через те ім'я кошового оповите ореолом непереможності і його часто порівнюють із такими видатними військовими геніями як Чингісхан або Тамерлан. Але в його житті були й поразки: історики нараховують близько десятка програних боїв. Тим не менше, не потребує доказів той факт, що ще замолоду Іван Сірко уславився сміливістю й розумом, а його запорожці наводили страх на все північне побережжя Чорного моря та Крим. Авторитет цього ватажка і його військові здібності визнавали навіть вороги. У 1672 році Івана Сірка заарештовано й заслано в Тобольськ за зв'язки із селянським повстанням у Московському царстві. Та вже влітку 1673 року через зростання турецько-татарської загрози його було звільнено для проведення ефективної відсічі і захисту, що Сірко і здійснював протягом наступних років.

Остання бойова акція Івана Сірка була здійснена за кілька місяців до його смерті у 1680 році. Літописець написав: «... 1 серпня, преставився від цього життя..., похворівши певний час, славетний кошовий отаман Іван Сірко... поховано його знаменито... і з великим жалем всього Низового війська. Бо це був справний і щасливий вождь, який з молодих літ аж до своєї старості... значно воював...». У наші дні 1-2 серпня, на могилі Івана Сірка, що поблизу села Капулівка на Дніпропетровщині, традиційно вшановується пам'ять кошового отамана Війська Запорозького.

Досі немає чітких даних про місце і дату народження Івана Сірка. Вважають, що майбутній полководець народився між 1605 і 1610 роками на Вінничині у дрібній православній шляхетській сім'ї. Вперше Сірко в історичних джерелах виступає як полковник вінницький, який разом з Б. Хмельницьким веде переговори з французьким послом про участь запорожців у війні з Іспанією. Переговори завершилися успішно, і у 1645 році корпус з 2500 козаків під командуванням полковника Івана Сірка на французьких кораблях відправився до Франції. Історичним фактом є вирішальна роль козаків у взятті фортеці Дюнкерн, захопленої іспанцями. Для цього вони, після трьохденних розвідок, захопили декілька іспанських кораблів і на них нічним десантом через морські ворота увійшли у фортецю без бою. Тактика Сірка вразила французів і згодом вони назвуть її «дивовижною». Кажуть, що Сірко поселився в Парижі і сказав, що нікуди не поїде, поки йому не заплатять за послуги, як і було обіцяно. Французькі гвардійці дорікнули, що вони воюють за честь і славу, а козаки – за гроші. Відповідь прозвучала миттєво: «Кожен воює за те, чого йому бракує».

У 1663 році Іван Сірко вперше був обраним кошовим запорізьким отаманом, а за своє довге, як на той час, життя (70 років) очолював Військо Запорозьке Низове (за різними підрахунками) близько десятка



10



*Мати однією рукою б'є, а другою гладить.
Тяжко щастя знайти, а легко згубити.*

9. Добери синоніми до дієслів.

Зразок: летіти – линути, літати, мандрувати, тримати шлях.

Цвісти –
Танути –
Рости –
Світити –
Співати –
Пробуджуватися –
Гріти –
Зеленіти – .

10. Заміни подані вислови одним словом.
Склади і запиши кілька речень.

Розбити глек – .
Прикусити язика – .
Брати під сумнів – .
Вести боротьбу – .
Закарбувати на носі – .

Довідка: боротися, запам'ятати, мовчати, посваритися, сумніватися.

11. Утвори нові слова, поділи їх на склади.
Із кожним словом склади речення.

Зразок: префікс від слова «проніс», корінь від слова «лісник», суфікс від слова «дубок» = пролісок.

1). Префікс від слова «роз'їзд», корінь від слова «мова», закінчення від слова «липа»;
2). Префікс від слова «перенести», корінь від слова «казка» закінчення від слова «лев».

Довідка: розмова, переказ.

12. Упізнай предмет за дією.
Що так робить?

Зразок: гріє, світить, пестить = сонце.

Слухає, оглядає, лікує...
Співає, щебече, летить...
Розцвітає, пахне, радує...
Тече, шумить, приносить вологу...
Летить, віє, шепоче, гуляє...

Довідка: лікар, птах, квітка, річка, вітер.

13. Доповнюючи або переробляючи подані речення та словосполучення, напишіть коротку роздум-розповідь «Подарунок моїй матері».

Я все думала, що подарувати матері. Учила говорити перші слова. Над колискою співала. Навчила робити перші кроки. Відкривала світ. Що можна, а чого не слід. Навчила любити.

Працювати чесно. Любити Україну. Завжди в боргу. Зробила подарунок.



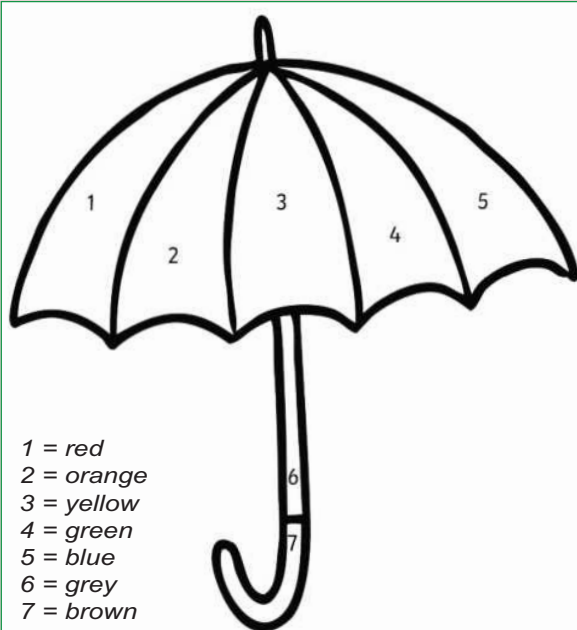
Рубрику підготувала Поліна Кочегарова



Вивчаємо англійську

З Іриною Савіною

1. Навесні всі квітки чекають на дощик. Розмалюй цю парасольку. Чи носиш ти парасольку з собою весною? Як називають парасольку англійською мовою?



2. Роздивись уважно таблицю та відшукай слова. Що вони означають? Скористуйся словником.

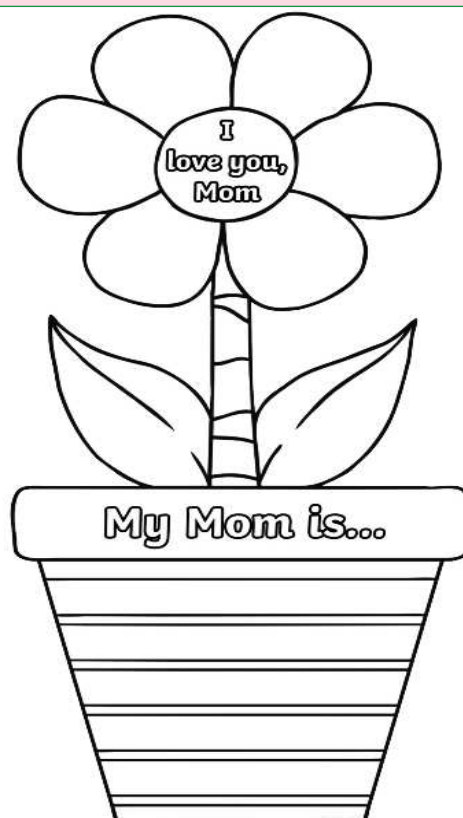
f	b	f	l	o	w	e	r	s	d	k	l
r	h	g	r	o	w	s	b	u	a	w	x
o	a	a	b	c	d	m	f	g	f	i	j
g	t	b	n	o	a	q	r	s	f	u	y
s	c	y	l	l	b	c	d	e	o	k	l
p	h	k	l	o	n	o	p	q	d	c	f
a	g	w	x	y	s	a	b	c	i	i	r
w	n	i	a	r	p	s	n	o	l	h	e
n	i	u	v	w	r	y	o	a	b	c	t
e	o	g	h	i	i	k	l	m	n	o	t
q	p	s	t	u	n	w	x	n	i	x	u
c	s	e	f	g	g	s	d	u	b	m	b

lamb	butterfly	blossom
daffodil	frogspawn	flowers
chick	buds	spring
rain	grow	hatch

3. Поєднай слова та їх значення.

- | | |
|---------------------|--|
| 1. season ____ | a. Dirt that is used in a garden or in a pot for planting seeds and plants. |
| 2. temperature ____ | b. Type of weather that involves water droplets falling from clouds. |
| 3. rain ____ | c. There are four of these different times of year that involve specific types of weather. |
| 4. soil ____ | d. A plant develops a flower and the flower petals are visible. |
| 5. picnic ____ | e. Eating a meal or snack outdoors, usually in a park. |
| 6. celebrate ____ | f. How hot, warm, or cold something feels. |
| 7. bloom ____ | g. To honor or praise, and perform an activity related to a special event. |

4. Яка твоя мама? Напиши 5 якостей своєї чудової мами на горщику. Розмалюй за бажанням.





Тріщить на річці сивий лід,
Гуркоче і ламається.
А сонце шле землі привіт
І лагідно всміхається.
Коли це буває?

(Насеєдн)



Сніг не сходить ще з полів,
Ще не видно журавлів.
В небі сонечко сміється,
До землі ледь-ледь торкнеться.
День помалу прибуває.
Який місяць? Хто з вас знає?

(Безезеч)

Завітають навесні
Білі квіти лісові.
Їх не варто, друже, рвати.
Трава їх охороняти.

(Підніжніки)



Кожушком зеленим взялась
І до сонця посміхалась.
Виростає невеличка
На подвір'ячку...

(Підніжніки)



Зроби своїми руками

Підсніжники

З Людилою Дорош



Сьогодні ми пропонуємо вам зробити об'ємні паперові підсніжники.

Для цієї поробки нам знадобиться:

- аркуш паперу білого, блакитного та зеленого кольорів;
- вата;
- ножиці;
- клей.

Хід роботи.

1. Із аркуша білого паперу виріжте «галявинку снігу» нерівної форми, з-під якого незабаром з'являться підсніжники. Наклейте цей «сніг» на блакитний аркуш паперу.



2. Із зеленого паперу виріжте декілька тоненьких смужок – це будуть стебла підсніжників.



3. Візьміть відрізок зеле-

ного паперу, загніть удвоє – так ви зможете вирізати швидше більшу кількість листків. Намалюйте олівцем листочки підсніжників і виріжте.



4. Зігнувши білий аркуш паперу, намалюйте олівцем пелюстки. На кожну квітку потрібно по 3 пелюстки. Виріжте їх. Дві пелюстки загніть удвоє і наклейте на третю пелюстку загином убік – вийшов один підсніжник.



5. Із зеленого паперу виріжте чашолисток для кожного підсніжника.



6. Наклейте стебла та листочки на аркуш паперу зі «снігом». Притримуючи пальцем стебло або листок, прикладіть олівець і потягніть – таким чином вони набудуть округлої форми. Наклейте чашолистки на кінчики стебел.



7. Наклейте на чашолистки головки підсніжників. Наостанок намажте горбочок «снігу» клеєм і задекоруйте його шматочками вати.





День матері

Помірно

Вступ

Слова й музика Віри Поляченко

Кода: Bm Em F#m Bm Куплет F#m

Ми сьогодні святуємо

День Матерів і даруємо їм подарунки і квіти. І птахи повертаються з різних країв – подивіться, як мам любляють їх діти.

Приспів: Em Bm F#m

До матусь простягаємо разом долоні, до матусь же повернуті очі завжди. Та квіти краСОТИ! Про бі

1. Bm 2. Bm Fine

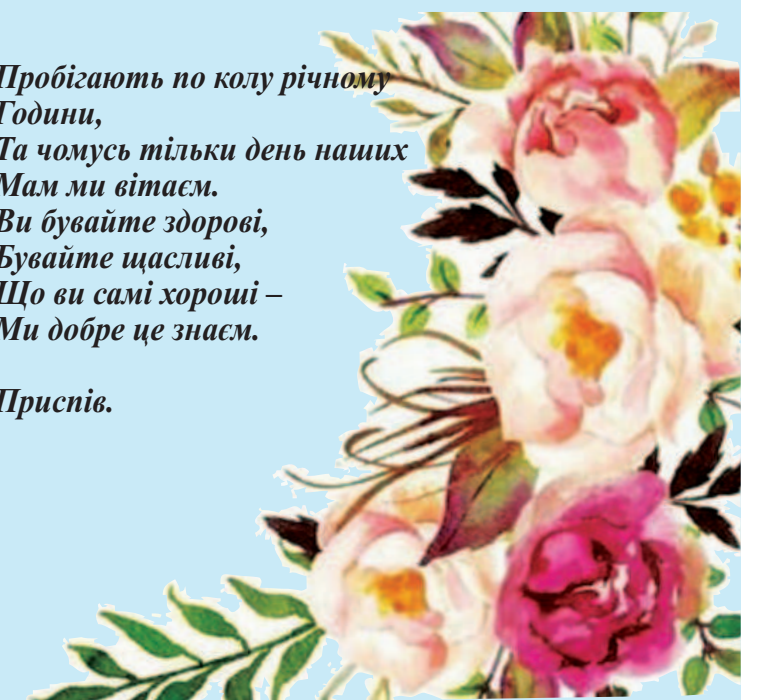
Ми сьогодні святкуємо
День Матерів,
І даруємо їм подарунки
І квіти.
І птахи повертаються
З різних країв –
Подивіться, як мам любляють
Їх діти.

Приспів:

До матусь простягаємо
Разом долоні,
До матусь же повернуті
Очі завжди.
Не досягнуть ніколи
Її краси.

Пробігають по колу річному
Години,
Та чомусь тільки день наших
Мам ми вітаєм.
Ви будьте здорові,
Будьте щасливі,
Що ви самі хороші –
Ми добре це знаєм.

Приспів.







Теплий Олексій

Сторінка народознавства з Ольгою Сенишин

Теплого Олексі чи Теплий Олексій – відоме православне свято, яке припадає на середину місяця березня. За народними віруваннями, в цей день приходить справжнє тепло, тому свято і отримало таку назву. 17 березня (30 березня за юліанським календарем) ще нерідко називають «водотоком», «з гір вода» чи «пролитим глечиком». У народі говорили: «На Олексія – з гір потоки», бо в цей день зазвичай тала вода тече в річки з гір. Було помічено, що тоді широко розливаються озера і річки, в деяких районах навіть можуть статися паводки. Через них дороги ставали непроїзними. Тому 17 березня вважається невдалим для будь-яких поїздок і подорожей: у дорогу поки що не вирушали, а чекали, коли підсохне багнюка. Та й взагалі вважається, що в дорозі в цей день може трапитися біда або людина може дізнатися погану новину. Якщо ж все таки потрібно кудись поїхати, то краще взяти з собою в дорогу ікону. Зате цей період був удалим для підготовки возів до нового сезону – оглядали голоблі і колеса, лагодили зламані елементи, підковували коней.

17 березня православні християни не працюють, а в народі вважають, що праця на Теплого Олексі може прогнівити весну. Було заборонено навіть вишивати, шити, плести, в'язати, прати і прибирати в будинку. Зате підготовку до весняних посівних робіт потрібно було продовжувати. Традиційно з цього дня мололи частину зерна на борошно: намагалися розрахувати, скільки зерна можна виділити для перемолу, а скільки потрібно залишити для посіву. Також господарі виносили на вулицю для загартування картоплю, приготувану для посадки, ремонтували садовий і городній інвентар.

Якщо день Теплого Олексі видався погожим, безсніжним, пасічники починають виносити надвір свої вулики. Під час цієї процедури вони приговорюють, щоб Бог беріг їхню пасіку та дарував хороший медоносний рік. Після цього бджіл випускають, щоб ті зробили свій перший обліт. Якщо на вулиці вирує негода та стоять морози, пасічники також просять у Бога врожаю та захисту, проте ще не випускають бджіл.



На теренах нашої країни вважалося, що свято Теплого Олексі – другий передвісник весни. Це важливе свято і з ним пов'язано багато звичаїв і традиційних дійств, що мають відношення до проводів зими та закликання весни. Дівчата були першими, на кого випадав обов'язок закликання: вони збиралися разом, брали полотно та піріг і виходили в поле. Там гуртом кланялися на всі боки, а потім промовляли: «Ось тобі, весно-мати, нова обновка!». Полотно і піріг залишали в полі.

Крім того, дівчата шили та вишивали сорочки та потайки від матерів 17 березня йшли попід церкву і дарували їх жебракам. Такими вчинками можна було накликати до себе старостів. А ще в цей день гадали на нареченого. Для цього дівчата використовували вербу: підходили до неї, заплющували очі та навіпамацки зривали гіллячку. Довга рівна гілка віщувала високого та стрункого нареченого. Зірвані у такий спосіб гілки освячували та торкалися ними до хлопців. Вважалося, якщо дівчина дрібненько перемеле шматочок верби та підкине його в їжу парубку, що сподобався, то він обов'язково її засватає.

Селяни всю домашню роботу намагалися зробити впродовж дня, адже ввечері всією родиною слід зібратися за трапезою й провести зиму. У цей день прийнято ходити в гості до тещі. Але не можна сваритися і сперечатися з тестями і свекрами сьогодні, інакше стосунки надовго зіпсуються. У це свято українці пекли пироги та печиво в печі, варили вареники та галушки. Борошняні страви цього дня, за повір'ям, принесуть у сім'ю благополуччя і ситість. За вечерею пригощалися узваром із засушених торішніх яблук або спеціально приготуванним медово-березовим узваром. Адже навесні береза може видати до 50 літрів корисного і смачного соку, який дуже позитивно впливає на наше здоров'я. 17 березня наші предки не тільки пили березовий сік, але й збирали березові бруньки – вважалося, що цього дня вони отримували цілющу силу. А сил перед початком майбутніх польових робіт потрібно було всім.



Заходи для дітей

Учні Сучавського повіту та їх участь у різноманітних тематичних заходах

* З нагоди Дня Державного Герба України учні V-VIII класів Ілемівської восьмирічної школи I-III ступенів під керівництвом вчительки Юліани Зебрениук досліджували значення Державного герба як визначального елементу українського суверенітету.

* Учні Палтинської восьмирічної школи під керівництвом вчительки Костянтини Бурсук створили плакат, присвячений Державному Гербу, висвітливши кольори та основні елементи цього символу.

* Під девізом «Будь добрим, коли це можливо. Це завжди можливо!» учні в Палтіну відзначили Всесвітній день спонтанного прояву доброти серією заходів, спрямованих на заохочення щедрості, емпатії та альтруїстичних вчинків.

* У Міжнародний день читання вголос учні Арджелської середньої школи під керівницт-

вом вчительки Черасели Чорней вишанували магію читання низкою цікавих та захоплюючих заходів.

* Учні VIII класу Палтинської восьмирічної школи разом здобували досвід та відкривали світ читання під гаслом «Кожна книга відкриває новий світ».

* Учні з Ілему провели низку заходів, які підкреслили важливість читання як індивідуального відпочинку та засобу спілкування, натхнення та особистісного розвитку.



Міжнародний день рідної мови у м. Тульча

Захід відсвяткували конкурсом декламування української поезії, організованим Тульчинською філією Союзу українців Румунії. Учні з Леті, Сфинту Георге, Крішана та Тульчі продекламували вірші, що передаються з покоління в покоління, чим глибоко зворушили та переповнили гордістю присутніх.





Заходи для дітей

Учні Ботошанського повіту вшанували рідну українську мову

* Учні восьмирічної школи № 1 із м. Киндешть вшанували українську мову декламуванням віршів та виконанням пісень.



* Учні восьмирічної школи «Алеку Іван Гілія», що входить до складу Технологічного ліцею «Александру Влахуце» з Шендрічень запропонували глядачам поетичний вечір та особливий інструментальний виступ.



У м. Сігету Мармаціей пройшов захід, присвячений Міжнародному дню рідної мови

Захід був організований Марамуреською філією Союзу українців Румунії, Марамуреською повітовою шкільною інспекцією та Педагогічним ліцеєм ім. Тараса Шевченка, який перед місцевою громадою підтвердив силу освіти та традицій.



У м. Констанца пройшов захід «Рідна мова сьогодні – священний скарб завтра»

У заході взяли участь українські діти та дорослі (з родин місцевої етнічної української громади – мішані сім'ї та переселенці з України, які проживають у місті Констанца), які разом оспівували красу рідної мови, висловлювали свою любов до української та румунської мов, до видатних особистостей історії та культури українського народу.



Пишаємося нашими дітьми!



Марія Кирстян, дитсадок,
с. Балківці



Мара Майданюк та Аліна Медведюк, V клас,
м. Сірет



Куку Калінік,
підготовчий клас, с. Балківці



Амалія Гуменюк, VII клас, та Беньямін Бойчук,
VIII клас,
с. Балківці